

RADA EVROPY

EVROPSKÝ SOUD PRO LIDSKÁ PRÁVA

PÁTÁ SEKCE

VĚC KUMMER proti ČESKÉ REPUBLICĚ

(stížnost č. 32133/11)

ROZSUDEK
(Odůvodněnost)

ŠTRASBURK

25. července 2013

*Tento rozsudek nabude právní moci za podmínek stanovených
v čl. 44 odst. 2 Úmluvy. Může být předmětem formálních úprav.*

*Rozsudek je v autentickém anglickém znění publikován na internetových
stránkách Evropského soudu pro lidská práva v databázi HUDOC
(www.echr.coe.int). Pořízený úřední překlad do českého jazyka
není autentickým zněním rozsudku.*

Ve věci Kummer proti České republice,

Evropský soud pro lidská práva (pátá sekce), zasedající v senátu ve složení

Mark Villiger, *předseda*,

Angelika Nußberger,

Boštjan M. Zupančič,

Ganna Yudkivska,

André Potocki,

Paul Lemmens,

Aleš Pejchal, *soudci*,

a Claudia Westerdiek, *tajemnice sekce*,

po poradě konané dne 9. července 2013,

vynesl tento rozsudek, který byl přijat uvedeného dne:

ŘÍZENÍ

1. Řízení bylo zahájeno stížností (č. 32133/11) směřující proti České republice, kterou dne 18. května 2011 podal k Soudu občan České republiky Vladimír Kummer („stěžovatel“) na základě článku 34 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod („Úmluva“).

2. Stěžovatele zastupuje D. Netušil, advokát působící v Praze. Českou vládu („vláda“) zastupuje její zmocněnec Vít A. Schorm z Ministerstva spravedlnosti.

3. Stěžovatel zejména tvrdí, že byl v době svého zadržení na policii vystaven špatnému zacházení a že jeho námitky nebyly účinně vyšetřeny.

4. Stížnost byla oznámena vládě dne 9. ledna 2012.

SKUTKOVÝ STAV

I. OKOLNOSTI PŘÍPADU

5. Stěžovatel se narodil v roce 1956 a bydlí v Aši.

6. Dne 1. května 2010 se stěžovatel kolem třetí hodiny ranní vracel domů z baru, kde popíjel alkohol, když ho zastavila hlídka městské policie a požádala ho o předložení občanského průkazu. Stěžovatel u sebe neměl žádný doklad totožnosti, ale řekl policistům, že bydlí jen o padesát metrů dál a že ho mohou doprovodit domů, aby jim tam mohl prokázat svoji totožnost. Hlídka však trvala na tom, že ho odveze autem na policejní stanici v Aši, kde stěžovatel uvede své jméno a adresu. Následně bylo stěžovateli sděleno, že se dopustil přestupku močení na veřejnosti. Dechová zkouška na alkohol odhalila, že měl v krvi 2 promile alkoholu.

7. Události, které na policejní stanici následovaly, jsou předmětem sporu mezi účastníky řízení.

A. Stěžovatelova verze skutkových okolností

8. Po zjištění totožnosti stěžovatele a určení hladiny alkoholu v jeho krvi policisté stěžovatele vyzvali, aby přešel do jiné místnosti. Stěžovatel to odmítl a dotázal se, proč byl předveden na policejní stanici. Policista mu zkroutil ruku, nasadil mu pouta a odvedl ho do

policejní cely, kde byl stěžovatel připoután k železnému oku ve zdi. Pokusil se vyprostit, ale byl uhozen pěstí do hrudi, zezadu do hlavy a do lící kosti. Poté byl ponechán připoutaný jednou rukou ke zdi.

9. Po nějaké době začal stěžovatel kopat do dveří, aby upoutal pozornost dalších policistů, kteří by ho mohli osvobodit. Do cely však vstoupil tentýž policista a srazil ho na zem. Poté poklekl na stěžovatelovu hrud' a několikrát ho udeřil oběma rukama. Následně policista natáhl stěžovatelovu volnou ruku a připoutal ji k železnému úchytu na opačné straně cely. Podkopl stěžovateli nohy, a ten tak visel pouze za roztažené paže. Nakonec stěžovateli spoutal nohy a několikrát ho udeřil po zádech. Tomuto jednání v cele přihlížel další policista. Poté, co byl v této mučivé poloze ponechán po dobu asi půl hodiny, bylo stěžovateli sděleno, že může jít domů.

B. Vládní verze skutkových okolností

10. Podle vlády byl stěžovatel při předvedení na policejní stanici verbálně agresivní, a proto byl umístěn do cely. V cele začal kopat do dveří, ve kterých udělal díru o průměru 6 cm. Hodnota těchto dveří byla 500 Kč (24 €). Policisté zareagovali tak, že stěžovatele připoutali jednou rukou k železnému oku ve zdi, aby nemohl ničít zařízení v cele. Jelikož stěžovatel kopat a křičet nepřestal, byla mu druhá ruka připoutána k jinému železnému úchytu v protější zdi. Ani to však stěžovateli nezabránilo v kopání a ve snaze dostat se ke dveřím, a proto mu policisté spoutali ruce za zády a připoutali k železnému úchytu a nohy mu svázali koženým pásem. Po padesátiminutovém pobytu v cele se stěžovatel uklidnil a byl propuštěn.

C. Následné vyšetřování

11. Stěžovatel si ještě na policejní stanici vyžádal přivolání záchranné služby a požádal o lékařské potvrzení o svých zraněních. Přivolaná lékařka ho v rychlosti vyšetřila a konstatovala, že zranění jsou staršího data a že lékařské ošetření není nutné.

12. Dne 1. května 2010 ráno se stěžovatel dostavil do nemocnice. Tamní lékař mu vystavil potvrzení konstatující, že stěžovatel měl některá starší zranění na zádech, ale také čerstvá zranění na zádech, na krku a na hlavě, otlaky na zápěstích a bolestivý hrudník. Stěžovatel dostal šestnáctidenní pracovní neschopnost.

13. Ve stejný den stěžovatel toto lékařské potvrzení odnesl na chebskou policejní stanici a podal trestní oznámení o tom, že byl ze strany policie podroben špatnému zacházení.

14. Po vyslechnutí stěžovatele zaslala policie dne 3. května 2010 spis Inspekci policie. Spis obsahoval také protokol o ohledání stěžovatelovy cely na policejní stanici v Aši provedené policisty odpovědnými za údajné špatné zacházení.

15. Dne 19. května 2010 si Inspekce policie vyžádala znalecký posudek k původu stěžovatelových zranění. Zpráva lékaře C. ze dne 25. května 2010 vycházela z fotografií stěžovatele a obsahovala konstatování, že zranění zápěstí byla pravděpodobně způsobena stěžovatelovou snahou vyprostit ruce z pout. Znalec nezjistil žádná jiná zranění, jež by stěžovatel mohl na policejní stanici utrpět.

16. Dne 26. května 2010 požádal stěžovatel Okresní státní zastupitelství Plzeň-město o dohled nad vyšetřováním. Kritizoval mimo jiné, že policisté dosud nebyli vyslechnuti, čímž získali čas, aby zkoordinovali své výpovědi. Požadoval rovněž několik dalších vyšetřovacích úkonů.

17. Dne 5. června 2010 dále stěžovatel podal stížnost v souvislosti se skutečností, že někteří kolegové policistů, na které stěžovatel podal trestní oznámení, mu vyhrožovali, aby ho přinutili trestní oznámení stáhnout. Dohled vykonávající státní zástupce dne 22. června 2010 nařídil Inspekci policie, aby nechala vypracovat komplexní znalecký posudek o příčinách

stěžovatelových zranění a aby stěžovatele znovu vyslechla za účelem vysvětlení určitých rozporů v jeho výpovědích.

18. Ve dnech 21. a 28. července 2010 Inspekce policie vyslechla policisty, kteří byli dané noci na ašské policejní stanici ve službě. Všichni vypověděli, že se stěžovatelem špatně nezacházeli a že mu pouta nasadili a v cele připoutali za účelem jeho vlastní ochrany a ochrany majetku policie, protože stěžovatel byl opilý a kopal do dveří cely.

19. Inspekce následně vyslechla dvě osoby z baru, které dosvědčily, že když stěžovatel nad ránem dne 1. května 2010 z baru odcházel, byl mírně opilý, ale neměl žádná zranění. Druhý den jim pak stěžovatel řekl, že byl zbit policisty, a ukázal jim svá zranění.

20. Inspekce vyslechla také lékařku, která se po událostech dostavila na policejní stanici. Ta uvedla, že stěžovatel byl opilý a že slovně napadal lidi kolem sebe. Prohlédla zranění na jeho zádech, ale ta byla staršího data. Měl červená zápěstí, pravděpodobně od pout.

21. Krajské ředitelství policie Karlovarského kraje mezitím dne 29. července 2010 stěžovateli zaslalo vyrozumění, v němž uvedlo, že jeho oznámení bylo shledáno nedůvodným, a že vnitřní vyšetřování tudíž bylo uzavřeno. Vyrozumění bylo velice stroze odůvodněno.

22. V rámci pokračujícího vyšetřování Inspekce předložil znalec dne 28. srpna 2010 posudek ohledně povahy a původu stěžovatelových zranění, a to na základě informací uvedených ve vyšetřovacím spisu. Znalec uvedl, že čerstvá zranění musel stěžovatel utrpět na policejní stanici, ale vyloučil, že by mohla pocházet z bití. Podle jeho názoru byla zranění na stěžovatelově hlavě způsobena tvrdým povrchem, například zdí. Pohmožděniny na jeho zápěstích byla způsobena velkou námahou ve snaze vyprostit ruce z pout, jimiž byl připoután k pevně uchycenému objektu.

23. Dne 6. září 2010 požádal stěžovatel Inspekci policie o poskytnutí veškeré dokumentace ve spisu, aby mohl zadat vypracování jiného znaleckého posudku, přičemž poukázal na závažné nedostatky ve znaleckém posudku, který si nechala vypracovat Inspekce. Poukázal rovněž na skutečnost, že jeho oznámení ze dne 5. června 2010 ve vyšetřovacím spisu z neznámých důvodů chybí.

24. Inspekce policie dne 13. září 2010 vyšetřování odložila, neboť došla k závěru, že nebyl spáchán trestný čin. Popis událostí uváděný stěžovatelem podle Inspekce odporoval verzi událostí, kterou uvedli všichni ostatní svědci. Dva lékaři navíc shledali, že stěžovatelova zranění byla stará. Na základě znaleckého posudku Inspekce konstatovala, že novější zranění nemohla vzniknout způsobem, který stěžovatel uvádí, zranění zápěstí si stěžovatel způsobil sám taháním za pouta a ostatní zranění mohla být způsobena agresivitou malé intenzity.

25. Stěžovatel dne 20. září 2010 podal proti tomuto usnesení stížnost a zejména zpochybnil znalecký posudek, který označil za nesprávný a jednostranný.

26. Okresní státní zastupitelství Plzeň-město po přezkoumání vyšetřovacího spisu dne 18. listopadu 2010 stížnost stěžovatele zamítlo a konstatovalo, že závěry Inspekce policie jsou správné. Odvolalo se přitom na skutečnosti, které byly v neprospěch stěžovatele: na základě alkoholové zkoušky bylo zjištěno, že byl opilý, přivolaná lékařka záchranné služby dosvědčila, že slovně napadal všechny kolem sebe, a poškodil dveře cely.

27. Dne 30. prosince 2010 obdržel stěžovatel posudek jiného soudního znalce, který si sám objednal. V tomto posudku se konstatovalo, že stěžovatel utrpěl zranění v důsledku nárazu na tvrdý povrch. Nebylo však možné potvrdit ani vyloučit, zda byla tato zranění způsobena aktivní silou (bitím stěžovatele) nebo pasivní silou (pádem stěžovatele). Pokud by zranění byla způsobena aktivní silou, jednalo by se o sílu střední intenzity.

28. Dne 21. února 2011 Ústavní soud odmítl ústavní stížnost stěžovatele proti usnesení o odložení vyšetřování a rozhodl, že neexistuje ústavní právo nechat třetí osobu trestně stíhat a že toto rozhodnutí zůstává ve výlučné pravomoci státního zastupitelství.

D. Zpráva veřejného ochránce práv

29. Blíže neurčeného dne si stěžovatel na zacházení policie stěžoval u veřejného ochránce práv. Dne 7. prosince 2010 vydal veřejný ochránce práv zprávu, podle níž policie v několika ohledech porušila zákon o policii.

30. Stěžovatel v první řadě neměl být z důvodu své opilosti umístěn do cely bez předchozího lékařského vyšetření. Zadruhé bylo jeho připoutání v cele nepřiměřené. Stěžovatel navíc během svého připoutání neměl jinou možnost, jak přivolat pomoc, než křičením nebo kopáním do stěn nebo dveří, neboť nemohl dosáhnout na zvonek. Jeho přístup ke zvonku byl zablokovaný, když policisté kromě železného mřížce cely zavřeli i dveře cely. Spoutání jeho kotníků navíc nebylo zapsáno v policejních záznamech. Podle názoru veřejného ochránce práv neexistovaly absolutně žádné zákonné důvody k zadržení stěžovatele, což vyvolalo dojem, že jeho zadržení bylo trestem za jeho chování v opilosti.

31. Veřejný ochránce práv podotkl, že vyšetření údajného špatného zacházení se stěžovatelem není jeho hlavním úkolem, neboť za tímto účelem existují jiné orgány, například Inspekce policie. Vyjádřil nicméně určité pochybnosti ohledně pravdivosti verze, kterou uvádějí policisté. Poznamenal, že lékařka, která se dostavila na policejní stanici a shledala, že stěžovatelova zranění byla stará, ho vyšetřila jen velmi krátce, zatímco následující ráno našel jiný lékař na těle stěžovatele nová zranění. Za předpokladu, že si stěžovatel svá zranění způsobil sám, když se snažil vyprostit ruce z pout a následně upadl na zem, vyvstává podle veřejného ochránce práv otázka, zda měl být stěžovatel s ohledem na svůj stav do cely vůbec umístěn a zda mu měla být pouta vůbec nasazena.

32. Odbor vnitřní kontroly Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje následně v reakci na zprávu veřejného ochránce práv vyšetřování ohledně zadržení stěžovatele znovu otevřel.

33. Ve své zprávě ze dne 9. března 2011 došel odbor vnitřní kontroly k závěru, že policista J. B. porušil ustanovení zákona o policii tím, že stěžovatele, který byl v podnapilém stavu, umístil do policejní cely bez předchozího lékařského vyšetření. V důsledku toho bylo proti J. B. zahájeno kázeňské řízení.

34. Dne 30. března 2011 vedoucí územního odboru policie v Chebu rozhodl, že se policista J. B. provinil tím, že stěžovatele, který byl v podnapilém stavu, umístil do policejní cely bez předchozího lékařského vyšetření a že v úředním záznamu řádně a v plném rozsahu neohlásil okolnosti týkající se zadržení stěžovatele. Policistovi byla za účelem potrestání udělena písemné napomenutí. Výrok rozhodnutí zní:

„[J.B. byl shledán vinným] ze spáchání kázeňského přestupku, a to porušením ‚Základních povinností příslušníka‘ stanovených v § 45 odst. 1 písm. a) [zákona č. 361/2003 Sb.] tím, že nedodržel ‚Služební kázeň‘ podle ustanovení § 46 odst. 1 zákona, spočívající v tom, že dne 1. 5. 2010 při zajištění osoby Vladimíra Kummera v rozporu s ustanovením § 31 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, a v rozporu s čl. 12 odst. 6 ZPPP č. 159/2009 Sb. ze dne 2. prosince 2009, o eskortách, střežení osob a o policejních celách, nezajistil lékařské vyšetření jmenovaného a umístil jej do policejní cely, ačkoliv se tento evidentně nacházel pod vlivem návykové látky. Dále porušil ustanovení § 109 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, tím, že nedostatečně formuloval skutečnosti zajištění v úředním záznamu ze dne 1. 5. 2010, kde neuvedl všechny okolnosti a průběh zajištění.“

Veřejný ochránce práv následně případ uzavřel podle § 18 odst. 2 zákona č. 349/1999 Sb.

E. Řízení o náhradu škody

35. Dne 13. května 2011 inicioval stěžovatel podle zákona č. 82/1998 Sb. občansko-právní řízení proti státu. Požaduje náhradu za porušení svého práva na svobodu a ochranu před špatným zacházením. Řízení stále probíhá.

II. PŘÍSLUŠNÉ VNITROSTÁTNÍ PRÁVO

36. Podle § 12 odst. 2 trestního řádu ve znění platném v rozhodné době byla v případech, kdy se příslušník policie údajně dopustil trestného činu, vyšetřujícím orgánem Inspekce policie.

37. Podle § 103 zákona o policii (č. 273/2008 Sb.) ve znění platném v rozhodné době spadala Inspekce policie pod Ministerstvo vnitra. Jejího ředitele jmenovala vláda, jíž byl odpovědný. Inspekce Policie se skládala z policistů, kteří byli povoláni k výkonu úkolů na Ministerstvu vnitra. Tito inspektoři měli při výkonu svých úkolů stejné pravomoci jako příslušníci policie.

38. Podle § 26 odst. 1 písm. b) zákona o policii je možné zajistit osobu, která v budově útvaru policie slovně uráží policistu nebo jinou osobu. Podle § 31 však lze osobu, která je zjevně pod vlivem návykové látky, umístit do cely pouze poté, co byla vyšetřena lékařem s cílem určit, zda existují důvody pro její umístění na protialkoholní záchytné stanici nebo v jiném vhodném zdravotnickém zařízení.

III. PŘÍSLUŠNÉ MEZINÁRODNÍ STANDARDY

39. Ohledně příslušných mezinárodních instrumentů viz *Julin proti Estonsku* (č. 16563/08, 40841/08, 8192/10 a 18656/10, § 95-96, 29. května 2012).

40. Kromě toho vydal Evropský výbor pro zabránění mučení a nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání („CPT“) v nedávné době několik zpráv o používání poutacích prostředků v policejních celách.

41. Ve své zprávě z roku 2012 o návštěvě Německa (CPT/Inf (2012) 6) výbor CPT pochválil Sasko za to, že v policejních celách poutací prostředky nepoužívá. Výbor CPT doporučil, aby stejný přístup uplatňovaly všechny policejní orgány v Německu a aby tyto skoncovaly s používáním poutacích prostředků v policejních zařízeních. Uznal, že v případě, kdy se osoba ve vazbě chová velmi rozrušeně nebo vysoce násilným způsobem, může být použití pout odůvodněné. Dotyčná osoba by však neměla být připoutávána k pevným objektům, ale měla by být namísto toho pod přísným dozorem v zabezpečeném prostředí a v případě potřeby by si policisté měli vyžádat lékařskou pomoc a postupovat v souladu s pokyny lékaře.

42. Výbor CPT vydal stejné doporučení pro francouzské orgány a poznamenal, že poutací prostředky do již zabezpečeného prostředí nepatří (viz CPT/Inf (2012) 13), bod 32).

43. Výbor CPT již v minulosti kritizoval používání poutacích prostředků u lidí v policejních celách a vyjádřil názor, že pokud je zadržena osoba rozrušená nebo agresivní, měl by být přivolán lékař (viz například zpráva o návštěvě Slovenska (viz CPT/Inf (97) 2, bod 45)). V návaznosti na návštěvu Rakouska (viz CPT/Inf (2005) 13, bod 16) Výbor uvedl následující:

„V případech zajištění osob policií není přípustný postup, při kterém je osoba omezena v pohybu v nepřírodně natažené poloze s pouty na rukou a na nohou spojenými vzájemně za zády. Personál by měl být vyškolen pro používání jiných, méně nebezpečných metod pro zvládnutí zadržovaných osob, které představují riziko pro sebe samé nebo pro jiné osoby, jako například metody ústních pokynů a ruční kontroly. Kdykoli policie považuje za nezbytné omezit rozrušenou nebo agresivní zadržovanou osobu

v pohybu, měla by dále přivolat lékaře a postupovat podle jeho stanoviska. Je-li nutné použít vůči takové zadržené osobě prostředky fyzického omezení, měly by být tyto prostředky při nejbližší možné příležitosti odstraněny; poutací prostředky by neměly být nikdy používány jako trest, ani by nemělo být jejich použití za tímto účelem prodlužováno.“

PRÁVNÍ POSOUZENÍ

I. K TVRZENÉMU PORUŠENÍ ČLÁNKU 3 ÚMLUVY V JEHO HMOTNĚPRÁVNÍ ČÁSTI

44. Stěžovatel namítá, že s ním policisté při jeho zadržení na policejní stanici špatně zacházeli. Opírá se při tom o článek 3 Úmluvy, který zní:

„Nikdo nesmí být mučen nebo podrobován nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu.“

A. K přijatelnosti

45. Vláda považuje tuto stížnostní námitku za předčasnou, neboť řízení o náhradu škody proti státu podle zákona č. 82/1998 Sb. dosud probíhá. Uvedla, že stěžovatel má v tomto řízení slušnou šanci na úspěch a na odškodnění za utrpěná zranění, neboť vnitrostátní policejní orgány uznaly, že jeho zadržení v policejní cele bylo nezákonné.

46. Stěžovatel nesouhlasí.

47. Soud poznamenává, že projednávaná stížnostní námitka se netýká otázky zadržení stěžovatele, ale tvrzeného špatného zacházení s ním. Skutečnost, že vnitrostátní orgány uznaly nezákonnost stěžovatelova zadržení, proto nemá na projednávanou námitku žádný vliv. Soud znovu opakuje svoji ustálenou judikaturu, že v případech, kdy stěžovatel disponuje hájitelným tvrzením podle článku 3 Úmluvy, vyžaduje pojem účinného prostředku nápravy – na straně státu – důkladné a účinné vyšetření, jež může vést k identifikaci a potrestání odpovědných osob (viz *Selmouni proti Francii* [velký senát], č. 25803/94, § 79, ESLP 1999-V). Řízení, které může vést pouze k přiznání odškodnění, jež má stát zaplatit, ale nikoliv k potrestání osob odpovědných za špatné zacházení, nelze v případech úmyslného špatného zacházení s osobami, které se nacházejí v moci zástupců státu, považovat za prostředek splňující procesní požadavek článku 3 (viz *Krastanov proti Bulharsku*, č. 50222/99, § 60, 30. září 2004, a *Kopylov proti Rusku*, č. 3933/04, § 130, 29. července 2010). Občanskoprávní řízení o náhradu škody tedy není účinným opravným prostředkem, který je v případě projednávané stížnostní námitky třeba vyčerpat.

48. Soud konstatuje, že Inspekce policie své vyšetřování ohledně údajného špatného zacházení uzavřela a stěžovatel využil všech dostupných prostředků nápravy ke zvrácení tohoto rozhodnutí. Jeho stížnost státnímu zástupci i jeho ústavní stížnost byla odmítnuta.

49. Soud proto zamítá námitku vlády.

50. Soud poznamenává, že tato stížnostní námitka není zjevně neopodstatněná ve smyslu čl. 35 odst. 3 písm. a) Úmluvy. Podotýká dále, že není nepřijatelná ani z žádného jiného důvodu, a prohlašuje ji tudíž za přijatelnou.

B. K odůvodněnosti

1. Tvrzení účastníků řízení

51. Stěžovatel tvrdí, že byl policistou v cele zbit a připoután ke zdi, přestože se nechoval agresivně. Připustil, že kopal do dveří, ale podle svého tvrzení se k tomuto jednání uchýlil, aby přivolal pomoc, neboť poloha, v níž byl spoután, byla neobyčejně bolestivá. Domnívá se, že znalecký posudek ze dne 30. prosince 2010 jeho verzi průběhu událostí podpořil. Zmínil rovněž rozpory ve výpovědích policistů, v jejichž důsledku je jejich verze průběhu událostí méně věrohodná. Dále se domnívá, že znalecký posudek ze dne 28. srpna 2010 nebyl nestranný, neboť policie služby dotčeného znalce často využívá a znalec je na policii ekonomicky závislý.

52. Stěžovatel dále uvedl, že policisté měli k špatnému zacházení motiv: stěžovatel měl z důvodu pokut za nesprávné parkování dlouhodobý spor s městskou policií, která je spřátelena s dotýčnými policisty. Správní orgán tyto pokuty zrušil a stěžovatel byl v důsledku toho u příslušníků městské policie neoblíbený a při mnoha příležitostech byl terčem jejich slovních útoků.

53. Vláda namítá, že utrpení, kterým stěžovatel prošel, nedosáhlo minimální úrovně závažnosti pro uplatnění článku 3 Úmluvy.

54. Má za to, že stěžovatelova verze průběhu událostí není věrohodná, neboť ji stěžovatel stále měnil. Jakékoli použití síly vůči stěžovateli bylo přiměřené a odůvodněné jeho chováním. Bylo nezbytné nejprve ochránit majetek policie, neboť stěžovatel poškodil dveře cely, a později stěžovateli zabránit v tom, aby ublížil sám sobě, neboť se pokoušel vyprostit z pout, čímž si způsobil zranění a bolest.

55. Vláda uvedla, že veškerá zranění, která stěžovatel utrpěl, byla způsobena jeho spoutáním a jeho chováním v cele. Tento závěr podpořili i lékařští znalci, kteří vyloučili, že by stěžovatel mohl svá zranění utrpět způsobem, jež popsal.

2. Hodnocení Soudu

56. Soud opakuje, že jakékoli použití fyzické síly ve vztahu k osobě zbavené svobody, které není striktně nutné v důsledku vlastního chování této osoby, snižuje lidskou důstojnost a představuje v zásadě porušení práva stanoveného v článku 3 Úmluvy (viz *Ribitsch proti Rakousku*, 4. prosince 1995, § 38, Série A č. 336). Článek 3 Úmluvy se tedy na projednávaný případ vztahuje, neboť stěžovatel tvrdí, že byl při svém zadržení v policejní cele vystaven použití fyzické síly.

57. Soud rozhodl, že pokud je osoba vzata do policejní vazby v dobrém zdravotním stavu, ale v okamžiku propuštění jsou u ní zjištěna zranění, je povinností státu poskytnout věrohodné vysvětlení ohledně příčiny vzniku těchto zranění; v opačném případě vyvstává jasný problém z hlediska článku 3 Úmluvy (viz *Selmouni proti Francii*, cit. výše, § 87; a *Ribitsch proti Rakousku*, cit. výše, § 34).

58. Soud konstatuje, že stěžovatel byl na policejní stanici zadržen v časných ranních hodinách dne 1. května 2010. Bezprostředně po propuštění neshledala přivolaná lékařka záchranné služby u stěžovatele žádná čerstvá zranění. Soud však poznamenává, že lékařka záchranné služby stěžovatele vyšetřila jen velmi zběžně. Stěžovatel se následně vydal k lékaři v místní nemocnici, který provedl podrobné vyšetření a potvrdil, že stěžovatel měl čerstvá zranění na zádech, na krku a na hlavě, pohmožděniny na zápěstích a bolestivý hrudník. Toto vyšetření se uskutečnilo týž den ráno, takže mezi propuštěním a vyšetřením nevzniklo žádné zbytečné prodlení, které by mohlo zpochybnit relevantnost vystaveného lékařského potvrzení (srov. *Balogh proti Maďarsku*, č. 47940/99, § 49, 20. července 2004). Proto je povinností vlá-

dy poskytnout věrohodné vysvětlení ohledně toho, jakým způsobem stěžovatel tato zranění utrpěl a zda byla způsobena nezákonným použitím síly v rozporu s článkem 3 Úmluvy.

59. Vláda se opírá o dva lékařské znalecké posudky, jejichž vypracování zadala Inspekce policie a jež vyloučily, že by zranění mohla být výsledkem bití. Posudky došly k závěru, že si stěžovatel mohl zranění způsobit sám nárazem nebo pádem na tvrdý povrch, například zeď či zem. Zranění zápěstí byla způsobena jeho snahou vyprostit ruce z pout. Znalecký posudek, který předložil stěžovatel, byl úplnější a možnost, že zranění mohla být způsobena bitím, nevyloučil. Na druhé straně však rovněž připustil, že zranění mohla být způsobena pasivní silou, konkrétně pádem stěžovatele na tvrdý povrch.

60. Soud dále bere v úvahu podnapilý stav stěžovatele, který ještě více zvyšuje pravděpodobnost vládní verze skutkového stavu, tj. že stěžovatel upadl a uhodil se.

61. Na základě důkazů ve spisu tedy Soud nemůže vyvodit závěr, že byl stěžovatel policisty na policejní stanici napaden a zbit. Vychází-li však z předpokladu pravděpodobnosti vládní verze průběhu událostí – tj. že zranění, jež stěžovatel utrpěl, si tento způsobil sám svým násilným chováním v cele –, stále je třeba rozhodnout, zda samotné omezení pohybu stěžovatele v cele nebylo porušením článku 3 Úmluvy.

62. Soud opakuje, že opatření zbavující osobu svobody s sebou mohou často nést nevyhnutelný prvek utrpení nebo ponížení. Stát má nicméně povinnost zajistit, aby byla osoba zajištěna za podmínek, které jsou v souladu s úctou k lidské důstojnosti, aby způsob a postup výkonu těchto opatření nevystavoval tuto osobu úzkosti či strádání takové intenzity, jež by převyšovala nevyhnutelnou úroveň utrpení se zadržením neoddělitelně spojenou, a aby s ohledem na praktické požadavky odnětí svobody bylo odpovídajícím způsobem zabezpečeno její zdraví a dobré životní podmínky (viz *Valašinas proti Litvě*, č. 44558/98, § 101-02, ESLP 2001-VIII).

63. Soud již dříve konstatoval, že nasazení pout obvykle není z hlediska článku 3 Úmluvy problematické, pokud bylo toto opatření uloženo v souvislosti se zákonným zatčením nebo zadržením a není prováděno užitím fyzické síly nebo vystavením dané osoby veřejnosti způsobem, který nelze za daných okolností důvodně považovat za nezbytný a přiměřený. V tomto ohledu je například důležité, zda existuje důvod domnívat se, že se daná osoba bude zatčení bránit nebo bude chtít uprchnout, způsobit zranění či škodu nebo zničit důkazy (viz *Raninen proti Finsku*, 16. prosince 1997, § 56, *Sbírka rozsudků a rozhodnutí* 1997-VIII; *Hénaf proti Francii*, č. 65436/01, § 56, ESLP 2003-XI, a *Kashavelov proti Bulharsku*, č. 891/05, § 38, 20. ledna 2011). Soud vždy přikládá velký význam okolnostem každého případu a zkoumá, zda bylo použití omezovacích prostředků nezbytné (viz *Gorodnitchev proti Rusku*, č. 52058/99, § 102, 24. května 2007).

64. Aby mohlo navíc nasazení pout spadat do působnosti článku 3, musí stejně jako jakékoli jiné zacházení dosáhnout určité minimální míry závažnosti. Zacházení je považováno za „ponižující“, jestliže potupuje nebo pokořuje jednotlivce, neprokazuje dostatečnou úctu k jeho lidské důstojnosti nebo tuto důstojnost snižuje či vyvolává pocity strachu, úzkosti nebo méněcennosti, jež jsou schopny zlomit morální a fyzický odpor dané osoby (viz *M. S. S. proti Belgii a Řecku* [velký senát], č. 30696/09, § 220, ESLP 2011). Při posuzování toho, zda je zacházení „ponižující“ ve smyslu článku 3, může být jedním z relevantních faktorů veřejnost zacházení; Soud se však nedomnívá, že absence veřejnosti zacházení bude nezbytně bránit tomu, aby určité zacházení spadalo do dané kategorie: postačovat může totiž i skutečnost, že je oběť ponížena ve svých očích, byť v očích ostatních nikoliv (viz *Tyrer proti Spojenému království*, 25. dubna 1978, § 32, Série A č. 26). I použití omezujících opatření na stěžovatele v neveřejném prostředí může vést k porušení článku 3 v situaci, kdy nelze prokázat existenci závažných rizik ohrožujících bezpečnost (viz *Ashot Harutyunyan proti Arménii*, č. 34334/04, § 125, 15. června 2010, s odkazem na *Hénaf proti Francii*, cit. výše, § 51 a 56).

65. Soud měl v nedávné době příležitost rozhodnout o použití omezujících prostředků v cele a konstatoval, že uplatnění takového opatření vyžaduje důkladné prověření jeho zákonnosti, jakož i důvodů a způsobu jeho použití (viz *Julin proti Estonsku*, cit. výše, § 124).

66. Ve vztahu k projednávanému případu Soud v prvé řadě poznamenává, že existují menší skutkové spory ohledně omezení stěžovatele v pohybu v policejní cele. Vláda popírá, že by byl stěžovatel připoután ke kovovému oku okamžitě po svém umístění do cely. Obě strany se však shodnou na následné povaze omezení stěžovatele v pohybu, která byla u stěžovatele použita. Nejprve mu byla ke kovovému úchytu připoutána jedna ruka, a to – podle vlády – s cílem zabránit mu v kopání do dveří, které předtím poškodil. Následně byla stěžovateli z důvodu jeho pokračujícího silného rozrušení připoutána i jeho druhá ruka, a to ke kovovému oku na protější zdi. Později došlo ke změně této roztažené polohy tak, že obě ruce byly stěžovateli zajištěny za zády a připoutány k jednomu z kovových ok. Nakonec mu byly nohy spoutány koženým pásem, aby nemohl kopat do dveří cely. Toto zacházení trvalo po dobu přibližně padesáti minut. Stěžovatel v důsledku svého pobytu v cele utrpěl zranění zad, krku, hlavy a hrudníku, jakož i otlaky na zápěstích, kvůli nimž byl po dobu šestnácti dní v pracovní neschopnosti.

67. Pokud jde o odůvodněnost tohoto zacházení, Soud má za to, že použití omezovacích prostředků na osobě již umístěné v policejní cele, tedy v bezpečném prostředí, může být odůvodněné pouze za výjimečných okolností (viz rovněž doporučení CPT v § 41-43 výše a *Julin*, cit. výše, § 127). Soud nemůže akceptovat argument, že malá díra, kterou stěžovatel ve dveřích cely udělal, představovala vážné poškození majetku, jež ospravedlňuje použití omezovacích prostředků v takovém rozsahu (viz, *mutatis mutandis*, Evropská vězeňská pravidla, bod 68.2). V této souvislosti je zásadní uvést, že v případě stěžovatelova bušení do dveří se nejednalo o úmyslné ničení. Naopak, jak podotkl veřejný ochránce práv, jednalo se o jediný způsob, jakým mohl stěžovatel přivolat pomoc, neboť policisté kromě železné mříže cely zavřeli i dveře cely, a tím mu zablokovali přístup ke zvonku. Dále namísto zajištění toho, aby byl stěžovatel vystaven pouze nejméně obtěžujícímu opatření, které je za daných okolností k dispozici (viz *Julin proti Estonsku*, cit. výše, § 127), byl fyzicky omezován ve stále větší míře: v konečné fázi mu byly obě ruce spoutány za zády a připoutány ke kovovému oku a nohy mu byly spoutány k sobě pomocí koženého pásu.

68. Pokud jde o argument vlády, že použití omezovacích prostředků směřovalo k zabránění tomu, aby si stěžovatel sám ublížil, Soud poznamenává, že pouta nejenže stěžovateli v tom, aby si ublížil, účinně nezabránila, ale navíc mu způsobila minimálně otlaky na zápěstích.

69. Pokud jde o závažnost zacházení, Soud poznamenává, že stěžovatel byl připoután jen po omezenou dobu, tj. maximálně padesát minut. Ve věci *Kazakova proti Bulharsku* (č. 55061/00, § 53, 22. června 2006) byla obdobně omezená délka trvání připoutání stěžovatelky jedním z důvodů, proč Soud došel k závěru, že nebylo dosaženo minimální míry závažnosti špatného zacházení. Na rozdíl od uvedeného případu však byly v projednávané věci omezovací prostředky použity v prostředí, které již bylo bezpečné, a tyto prostředky byly daleko více obtěžující povahy. Policisté v projednávaném případě v rozporu s vnitrostátním právem (viz § 30, 33 a 34 výše) stěžovatele, který byl z důvodu své opilosti ve zranitelném stavu, umístili do cely bez možnosti přivolat pomoc jiným způsobem než bušením na dveře. Když do nich bušil, byl připoután ke kovovému oku. Když se stěžovatel ani poté neuklidnil, pokračovali policisté v uplatňování stále více obtěžujících omezovacích prostředků. Soud je toho názoru, že tato situace musela ve stěžovateli vyvolat pocity strachu, úzkosti a méněcennosti a představovala útok na jeho důstojnost.

70. Na základě prokazatelných zranění uvedených v lékařských zprávách (viz § 12, 22 a 27 výše) Soud rovněž souhlasí s tím, že stěžovatelovo připoutání a natažení mu muselo způ-

sobit značnou bolest, což je důležitým faktorem, jež je třeba zohlednit při posuzování závažnosti zacházení (viz *Archip proti Rumunsku*, č. 49608/08, § 55, 27. září 2011; naopak *Kuzmenko proti Rusku*, č. 18541/04, § 45, 21. prosince 2010, kde Soud porušení článku 3 v souvislosti se spoutáním stěžovatelky neshledal, neboť stěžovatelka mimo jiné neuvedla, že by nasazení pout mělo na její osobu nějaký fyzický dopad, a *Raninen*, cit. výše, § 57-59, kde Soud navzdory skutečnosti, že nasazení pout nebylo odůvodněné, žádné porušení neshledal, neboť spoutání nemělo na stěžovatele žádný fyzický ani psychický dopad).

71. Soud rovněž nesmí pustit ze zřetele celkový kontext. Události se odvíjely od drobného přestupku, kdy stěžovatel údajně močil na veřejnosti. Stěžovatel byl zadržen pouze z toho důvodu, že u sebe neměl žádný doklad totožnosti, přestože vnitrostátní právní předpisy neukládají povinnost mít doklad totožnosti vždy při sobě.

72. V konečném výsledku tak Soud má za to, že zacházení vnitrostátních orgánů se stěžovatelem nebylo v souladu s ustanovením článku 3 Úmluvy. V projednávaném případě uzavírá, že použití poutacích prostředků za podmínek popsaných výše představovalo ponižující zacházení.

73. Došlo proto k porušení článku 3 Úmluvy v jeho hmotněprávní části.

II. K TVRZENÉMU PORUŠENÍ ČLÁNKU 3 ÚMLUVY V JEHO PROCESNÍ ČÁSTI

74. Stěžovatel namítá, že vyšetřování špatného zacházení s jeho osobou bylo neúčinné. Opírá se přitom o články 6 a 13 Úmluvy. Soud se však domnívá, že jeho stížnostní námitka musí být posouzena podle článku 3 Úmluvy, který zní:

„Nikdo nesmí být mučen nebo podrobován nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu.“

A. K přijatelnosti

75. Soud podotýká, že tato námitka není zjevně neopodstatněná ve smyslu čl. 35 odst. 3 písm. a) Úmluvy. Poznámává dále, že není nepřijatelná ani z žádného jiného důvodu, a prohlašuje ji tudíž za přijatelnou.

B. K odůvodněnosti

1. Tvrzení účastníků řízení

76. Stěžovatel uvádí, že vyšetřování bylo jednostranné a jeho závěry přikládaly přílišnou váhu výpovědím policistů a znaleckému posudku ze dne 28. srpna 2010, který byl podjatý a neobsahoval odůvodnění. Vyšetřující orgány zároveň ignorovaly jeho žádosti o připuštění dalších důkazů, včetně rekonstrukce události.

77. Stěžovatel dále uvádí, že vyšetřování nebylo nezávislé, neboť Inspekce policie spadá stejně jako policie pod pravomoc Ministerstva vnitra. Inspektory navíc byli příslušníci policie, kteří byli pouze dočasně přiděleni k výkonu úkolů Inspekce policie.

78. Vláda uvádí, že vyšetřování navzdory určitým drobným prodlením při výslechu policistů přítomných na policejní stanici splnilo všechny požadavky na účinné vyšetřování podle článku 3 Úmluvy. Inspekce policie vyslechla všechny relevantní svědky a shromáždila veškeré nezbytné důkazy.

79. Vláda dále uvádí, že o nezávislosti a nestrannosti Inspekce policie neexistují žádné pochybnosti. Přestože Inspekce oficiálně spadá pod pravomoc Ministerstva vnitra, na mi-

nistru vnitra je zcela nezávislá, neboť její ředitel je jmenován vládou. Její nezávislost a nestrannost navíc byla zaručena skutečností, že předmětné vyšetřování bylo vedeno pod pečlivým dozorem státního zástupce.

2. Hodnocení Soudu

80. Soud opakuje, že předloží-li jednotlivec věrohodné tvrzení, že byl vystaven zacházení porušujícím článek 3, uvedené ustanovení – vykládané ve spojení s obecnou povinností státu podle článku 1 Úmluvy „přiznat] každému, kdo podléhá jeho jurisdikci, práva svobody uvedené v... této [Úmluvě]“ – nepřímou vyžaduje, aby bylo vedeno účinné úřední vyšetřování (viz *Labita proti Itálii* [velký senát], č. 26772/95, § 131, ESLP 2000-IV).

81. Soud ve své judikatuře stanovil, že k tomu, aby mohlo být vyšetřování považováno za účinné, musí umožňovat objasnění skutkového stavu a zjištění a potrestání odpovědných osob. Orgány musí podniknout přiměřené kroky, které mají k dispozici, aby zajistily důkazy týkající se daného incidentu, mimo jiné včetně výpovědí očitých svědků, forenzních důkazů atd. Jakýkoli nedostatek ve vyšetřování, který narušuje jeho schopnost stanovit příčiny zranění nebo totožnost odpovědných osob, vyvolává riziko rozporu s touto normou (viz *Denis Vasilyev proti Rusku*, č. 32704/04, § 100, 17. prosince 2009). Požadavek na rychlost a přiměřenou pečlivost je v této souvislosti neodmyslitelný (viz *Yasa proti Turecku*, rozsudek ze dne 2. září 1998, *Sbírka rozsudků a rozhodnutí* 1998-VI, s. 2439-40, §§ 102-04, a *Çakici proti Turecku* [velký senát], č. 23657/94, §§ 80, 87 a 105-06, ESLP 1999-IV).

82. Soud v minulosti shledal porušení v případě, kdy policisté nebyli po incidentu držení odděleně a byli vyslechnuti až téměř o tři dny později, bez ohledu na skutečnost, že neexistoval žádný důkaz naznačující jakékoli spolčení mezi nimi navzájem nebo s jejich kolegy. Došel k závěru, že již pouhá skutečnost, že nebyly podniknuty vhodné kroky ke snížení rizika takového spolčení, představovala významný nedostatek v adekvátnosti vyšetřování (viz *Ramsahai a ostatní proti Nizozemsku* [velký senát], č. 52391/99, § 330, ESLP 2007-VI).

83. Vyšetřování musí být také nezávislé, neboť lze obecně považovat za nezbytné, aby osoby odpovědné za vyšetřování a osoby vedoucí vyšetřování byly nezávislé na osobách do událostí zapojených. To znamená nejen absenci hierarchické nebo institucionální vazby, ale také praktickou nezávislost (viz *Durđević proti Chorvatsku*, č. 52442/09, § 85, ESLP 2011 (výňatky)). Ve věci *Eremiášová a Pechová proti České republice* (č. 23944/04, 16. února 2012) Soud shledal, že Inspekce ministra vnitra, předchůdce Inspekce policie, nebyla nezávislá na policii. Svůj závěr opíral o skutečnost, že Inspekce ministra vnitra spadala stejně jako policie pod pravomoc Ministerstva vnitra a byla přímo řízena ministrem vnitra.

84. Ve vztahu k projednávanému případu Soud konstatuje, že stěžovatel podal trestní oznámení v den, kdy k tvrzenému špatnému zacházení došlo. Policisté, kteří byli za toto zacházení údajně odpovědní, však byli vyslechnuti až téměř o tři měsíce později, poté, co si stěžovatel stěžoval na nečinnost Inspekce policie. Tento přístup Inspekce policie může být jen stěží považován za naplnění její povinnosti vést vyšetřování s příkladnou pečlivostí a rychlostí (viz *Tarkan Yavaş proti Turecku*, č. 58210/08, § 35, 18. září 2012).

85. Pokud jde o otázku nezávislosti Inspekce policie, Soud podotýká, že se stále jednalo o útvar Ministerstva vnitra. Na rozdíl od Inspekce ministra vnitra, kterou Soud posuzoval ve věci *Eremiášová a Pechová* (rozsudek cit. výše), je ředitel Inspekce policie jmenován vládou (nikoliv ministrem vnitra) a je odpovědný vládě (nikoliv ministru vnitra). Přestože Soud souhlasí s tím, že tento aspekt zvýšil nezávislost Inspekce policie ve vztahu k policii, nedomnívá se, že tento jediný rozdíl může být důvodem k tomu, aby Soud dospěl k odlišnému závěru než ve věci *Eremiášová a Pechová*.

86. Soud musí vzít rovněž v úvahu, že členy Inspekce policie byli nadále příslušníci policie, kteří byli povoláni k výkonu úkolů na Ministerstvu vnitra. Tato skutečnost sama o sobě značně podkopává jejich nezávislost ve vztahu k policii. Podle názoru Soudu toto uspořádání nevyvolává dojem nezávislosti a nezaručuje důvěru veřejnosti v monopol státu na použití síly (viz *Eremiášová a Pechová*, cit. výše, § 154, a *Ramsahai a ostatní*, cit. výše, § 325).

87. Soud bere na vědomí, že v tomto případě probíhalo vyšetřování vedené Inspekci policie pod dohledem státního zástupce. Ačkoli byl státní zástupce nezávislý na policii, jeho čistě dohledová úloha nebyla dostačující k tomu, aby policejní vyšetřování splňovalo požadavek na nezávislost (srov. *Ramsahai a ostatní*, cit. výše, § 342-346, týkající se vyšetřování pod přímou odpovědností státního zastupitelství).

88. Soud se proto domnívá, že vyšetřování v projednávaném případě nesplnilo požadavky na účinné vyšetřování podle článku 3 Úmluvy a že došlo k porušení ustanovení uvedeného článku i v jeho procesní části.

III. K POUŽITÍ ČLÁNKU 41 ÚMLUVY

89. Článek 41 Úmluvy stanoví:

„Jestliže Soud prohlásí, že byla porušena Úmluva nebo její protokoly, a jestliže vnitrostátní právo zúčastněné Vysoké smluvní strany umožňuje jen částečné odstranění důsledků tohoto porušení, Soud přiznává v případě potřeby poškozené straně spravedlivé zadostiučinění.“

A. Újma

90. Stěžovatel požaduje částku 5 040 Kč (198 €) jako náhradu majetkové škody za zranění, která na policejní stanici utrpěl, a částku 100 000 Kč (3 935 €) jako náhradu nemajetkové újmy.

91. Vláda se domnívá, že lékařské zprávy, které stěžovatel předložil, neprokázaly příčinnou souvislost mezi údajným zacházením se stěžovatelem a utrpěnými zraněními. Navíc zpochybnila přesnost lékařských zpráv. Pokud jde o nemajetkovou újmu, vláda se domnívá, že by Soud měl přiznat nejvýše částku 2 000 €.

92. Soud konstatuje, že vnitrostátní řízení, v němž stěžovatel požaduje náhradu škody za špatné zacházení, dosud probíhá. Otázka použití článku 41 proto dosud není připravena k rozhodnutí, a měla by být odložena, dokud nebude k dispozici pravomocné vnitrostátní rozhodnutí v této věci, přičemž je třeba patřičně zohlednit možnost, že během vnitrostátního řízení mohou žalovaný stát a stěžovatel v tomto ohledu dosáhnout dohody (čl. 75 odst. 1 jednacího řádu Soudu; viz *Salah proti Nizozemsku*, č. 8196/02, § 82, ESLP 2006-IX (výňatky)).

B. Náklady řízení

93. Stěžovatel požaduje rovněž částku 4 800 Kč (189 €) jako náhradu nákladů na lékařský znalecký posudek, který si nechal vypracovat.

94. Vláda souhlasí, že požadovaná částka je odůvodněná a byla patřičně doložena.

95. Podle judikatury Soudu má stěžovatel nárok na náhradu nákladů řízení pouze v rozsahu, v jakém bylo prokázáno, že byly skutečně a nutně vynaloženy a jsou přiměřené z hlediska jejich výše. V projednávaném případě Soud s přihlédnutím k dokumentům, které má k dispozici, a k výše uvedeným kritériím stěžovateli z tohoto titulu přiznává částku 189 €.

C. Úrok z prodlení

96. Soud považuje za vhodné, aby byly úroky z prodlení založeny na úrokové sazbě marginální zápůjční facility Evropské centrální banky, zvýšené o tři procentní body.

Z TĚCHTO DŮVODŮ SOUD JEDNOMYSLNĚ

1. *prohlašuje* stížnost za přijatelnou;
2. *rozhoduje*, že došlo k porušení článku 3 Úmluvy v jeho hmotněprávní části;
3. *rozhoduje*, že došlo k porušení článku 3 Úmluvy v jeho procesní části;
4. *rozhoduje*, že pokud jde o případnou náhradu škody vyplývající z porušení, jež byla v projednávané věci zjištěna, není otázka použití článku 41 připravena k rozhodnutí, a proto,
  - a) *odkládá* rozhodnutí o uvedené otázce v tomto ohledu,
  - b) *vyzývá* účastníky řízení, aby do tří měsíců ode dne, kdy rozsudek nabude právní moci v souladu s čl. 44 odst. 2 Úmluvy, předložili svá písemná stanoviska ve věci, a zejména aby Soud vyrozuměli o případné vzájemné dohodě;
  - c) *odkládá* další postup a *pověřuje* předsedu senátu, aby jej v případě potřeby stanovil;
5. *rozhoduje*,
  - a) že žalovaný stát má stěžovateli zaplatit ve lhůtě tří měsíců ode dne, kdy rozsudek nabude právní moci podle čl. 44 odst. 2 Úmluvy, částku 189 € (sto osmdesát devět eur), a případnou částku daně, kterou může být stěžovatel povinen zaplatit, jako náhradu nákladů řízení, jež se převede na české koruny podle kursu platného ke dni zaplacení,
  - b) že od uplynutí výše uvedené tříměsíční lhůty až do zaplacení bude stanovená částka navyšována o prostý úrok se sazbou rovnající se sazbě marginální zápůjční facility Evropské centrální banky platné v tomto období, zvýšené o tři procentní body.

Vyhotoveno v anglickém jazyce a sděleno písemně dne 25. července 2013 v souladu s čl. 77 odst. 2 a 3 jednacího řádu Soudu.

Claudia Westerdiek
tajemnice

Mark Villiger
předseda